

Bilag 2.

Forligsmanden i Arbejdsstridigheder.

København, den 8. Oktober 1913.

Under Henvisning til, at der i indeværende Rigsdagssamling vil være at fremsætte Forslag om Fornyelse eller Revision af Lov Nr. 82 af 12. April 1910 om Udnævnelse af en Forligsmand i Arbejdsstridigheder, har Indenrigsministeriet i Skrivelse af 2. Juli d. A. udbedt sig en Udtalelse om, hvorvidt der ved Lovforslaget burde foreslaas indført Ændringer i den gældende Lov. Ministeriet har derhos i Skrivelse af 26. August d. A. anmodet Forligsmanden om ved mundtlig Forhandling med Repræsentanter for „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ og „De samvirkende Fagforbund i Danmark“ at søge oplyst, om der fra Arbejdsgivernes og Arbejdernes Side ønskes foreslaaet Ændringer i den nævnte Lov.

I denne Anledning skal man udtale følgende:

Som det vil være Ministeriet bekendt, har det i de siden Lovens Ikrafttræden forløbne Aar vist sig, at det med Forligsmandshvervet forbundne Arbejde til Tider er saa betydeligt, at det kun vanskeligt kan udføres af en enkelt Mand. Efter Anmodning herfra og efter Forhandling med „Den faste Voldgiftsret“ blev der derfor ogsaa ved Ministeriets Skrivelse af 1. April 1912 udnævnt en Stedfortræder for Forligsmanden til — efter Ministeriets Konstitution i hvert enkelt Tilfælde — at varetage Hvervet som Forligsmand i dennes Forfald. Ogsaa i de nærmeste Aar maa det Arbejde, der vil komme til at paahvile Forligsinstitutionen, antages at ville blive ret betydeligt, og navnlig med Henblik paa Foraaret 1916, hvor 400—500 af de mellem Arbejdere og Arbejdsgivere indgaaede Overenskomster udløber, synes man med Rette at kunne nære nogen Frygt for, at den nuværende Ordning skulde vise sig ufyldestgørende.

Da de allerfleste Overenskomster mellem Parterne indgaaes efter Forhandling mellem Hovedorganisationerne i København, lader en Fordeling af Arbejdet paa flere Hænder sig ikke opnaa ved — som det er Tilfældet i Sverige — at dele Landet territorielt i flere Forligskredse med hver sin selvstændige Forligsmand. Forligsinstitutionen maa naturligvis formes i Overensstemmelse med den stærkt gennemførte Centralisation, der i saa høj Grad præger saavel Arbejdsgiver- som Arbejderorganisationerne her i Landet, og maa derfor ogsaa bevare sin centrale Karakter. Under disse Forhold maatte Vejen frem til en Fordeling af Arbejdet blive en Forøgelse af Arbejdskræfterne indenfor selve den centrale Forligsinstitution, saaledes at denne kom til at omfatte en Flerhed af Forligsmænd, der da kunde fordele det forefaldende Forligsarbejde imellem sig.

Imidlertid har de Repræsentanter for Arbejdsgivernes og Arbejdernes Hovedorganisationer, som der efter Ministeriets Anmodning er blevet forhandlet med for at erfare, om der fra deres Side næres Ønsker om Ændringer i den nugældende Lov om Forligsmanden, udtalt deres store Betænkelighed ved at gaa hertil. Medens de intet har haft at indvende mod den ved Ministeriets ovennævnte Skrivelse af 1. April f. A. indførte Ordning, men tværtimod fundet det rimeligt, at det udtrykkeligt udtales i Loven, at der vil være at udnævne en Stedfortræder for Forligsmanden, har saavel Arbejdsgiverne som Arbejderne ud-